

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 588/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného prof. PhDr. JUDr. Marcelou Tittlovou PhD., LL.M., advokátkou, Bernolákova 492/5, Modra, proti postupu Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 24T/45/2025 a jeho uzneseniu zo 6. augusta 2025 a postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tos/161/2025 a jeho uzneseniu z 12. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24T/45/2025 a jeho uznesením zo 6. augusta 2025 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tos/161/2025 a jeho uznesením z 12. augusta 2025 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“), zrušenia druhostupňového väzobného rozhodnutia a vrátenia veci sťažovateľa krajskému súdu na nové konanie a priznania primeraného finančného zadost'učinenia 1500 eur a náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin sexuálneho násillia, kde po podaní obžaloby rozhodol okresný súd prvostupňovým väzobným rozhodnutím o ponechaní sťažovateľa vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a o nenahradení jeho väzby miernejšími alternatívami

opatreniami. Sťažnosť sťažovateľa proti predmetnému rozhodnutiu krajský súd druhostupňovým väzobným rozhodnutím zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ dôvodí, že k porušeniu jeho práv na osobnú slobodu došlo už v štádiu jeho zadržania. Keďže prvostupňové väzobné rozhodnutie okresného súdu a druhostupňové väzobné rozhodnutie krajského súdu vyhodnotili postup zadržania ako zákonný, sťažovateľ už z tohto titulu považuje obe väzobné rozhodnutia za nesprávne a porušujúce ním označené práva. Na tomto mieste sťažovateľ objasňuje, že bol na osobnej slobode obmedzený 18. januára 2025 a zadržaný ako podozrivý podľa § 85 ods. 3 Trestného poriadku, v uvedený deň mu bolo vznesené obvinenie, ktoré uznesenie však bolo 19. januára 2025 zrušené a v ten istý deň mu bolo opätovne vznesené obvinenie. Domnieva sa, že hneď po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia mal byť prepustený na slobodu, no nestalo sa tak a jeho osobná sloboda bola ďalej obmedzená. Doba, po ktorú bol obmedzený niekoľko hodín na osobnej slobode v úseku od zrušenia prvého uznesenia o vznesení obvinenia do vydania druhého uznesenia o vznesení obvinenia, považuje za nezákonné obmedzenie osobnej slobody, porušujúce jeho označené práva zaručené ústavou a dohovorom.

4. V ďalšom sťažovateľ prednáša výhradu týkajúcu sa požiadavky prednostného a urýchleného rozhodnutia o osobnej slobode zakotvenej v § 238 ods. 4 Trestného poriadku, ktoré upravuje rozhodovanie o ponechaní obvineného vo väzbe po podaní obžaloby. Uvádza, že na neho bola obžaloba podaná 8. júla 2025, pričom okresný súd určil termín väzobného rozhodovania až s odstupom štyroch týždňov, a túto dobu sťažovateľ hodnotí ako „*identifikovateľný prietah*“ vo väzobnej veci a túto situáciu považuje za porušenie jeho označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

5. V poslednom rade sťažovateľ formuluje námietku o porušení jeho práva na tlmočníka, čo zdôvodňuje tvrdením, že napriek jeho vyhláseniu už na prvom procesnom úkone, že vzhľadom na maďarskú národnosť nerozumie slovenskému jazyku, ktoré viedlo k pribratiu tlmočníka vo vedenom trestnom konaní, sa toto jeho právo nerealizovalo v plnom rozsahu, keďže sa tlmočník nezúčastnil vlastného znaleckého skúmania realizovaného znalcom z odboru psychológie, ktorého znalecké závery boli zohľadnené pri väzobnom rozhodovaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby. Sťažovateľ v podstate toto porušenie vidí v spôsobe vysporiadania sa krajského súdu s ním predostretými námietkami, ktoré sa týkajú otázky zákonnosti jeho zdržania, požiadavky včasnosti rozhodovania o väzbe podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku a kvality výsledkov znaleckého dokazovania zohľadneného vo väzobnom rozhodovaní.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu:

7. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako sťažnostný súd. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu. Existencia druhostupňového konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom väzobnom rozhodnutí. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu:

8. Podľa judikatúry ústavného súdu konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje predovšetkým čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež ďalšie parciálne procesné garancie, napr. zaručené čl. 47 ods. 4 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy ani čl. 47 ods. 4 ústavy, ktoré sťažovateľ formuluje, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 a čl. 47 ods. 4 ústavy sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Obdobný záver platí aj pre sťažovateľom formulované porušenie čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) a e) dohovoru, keďže v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) procesné garancie pri rozhodovaní o väzbe zaručujú ustanovenia čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Pokiaľ ide o sťažovateľom formulovanú námietku porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ústavný súd uvádza, že procesné garancie súdnej kontroly väzby v rámci nasledujúcich štádií väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby) poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, pričom sťažovateľom formulovaný čl. 5 ods. 3 dohovoru je aplikovateľný v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu vydaným v konaní o väzbe (rozhodovanie o ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby) a obsahom čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 47

ods. 4 ústavy, čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) a e) dohovoru (inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti uvedených článkov ústavy a dohovoru na väzobné konanie sťažovateľa) boli sťažovateľom formulované námietky porušenia označených článkov ústavy a dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené a ústavná sťažnosť v uvedenom rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

9. Ústavný súd konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru, aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

10. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd po podrobnom oboznámení s obsahom odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu zamerail na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa (resp. s tými okolnosťami, na ktoré sťažovateľ poukazoval v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom.

11. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k dotknutým námietkam sťažovateľa uviedol, že pokiaľ ide o rešpektovanie § 238 ods. 4 Trestného poriadku, nezistil zo strany okresného súdu porušenie požiadavky urýchleného a prednostného rozhodovania o väzobnej veci. Podľa krajského súdu obsah spisového materiálu a časové súvislosti vedeného konania nenasvedčujú tomu, že by lehota medzi podaním obžaloby a rozhodovaním o ďalšom trvaní väzby bola neprimeraná, prekračujúca rámec prípustný judikatúrou ústavného súdu a ESLP. Krajský súd akcentoval skutkovú náročnosť prejednávanej trestnej veci (viacero skutkov, viacero svedkov, rozsiahly spisový materiál) spojenú s časovou náročnosťou preštudovania veci. Podľa vyjadrenia krajského súdu od podania obžaloby do rozhodovania o väzbe uplynula doba približne štyroch týždňov, v ktorej bolo potrebné okrem naštudovania veci zrealizovať viacero prípravných a organizačných úkonov súvisiacich s určením termínov, zabezpečením účasti procesných strán a pod. S prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci tak bol krajský súd toho názoru, že k porušeniu uvedenej požiadavky nedošlo.

12. Vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o porušení jeho práva na tlmočníka, ktoré sa podľa sťažovateľa premietlo do porušenia jeho práva na obhajobu v kontexte realizovaného znaleckého dokazovania, krajský súd dôvodil, že úlohou pribratého znalca nie je vykonávať procesný výsluch obvineného, ale posúdiť odborné otázky na základe pozorovania, testovania alebo rozhovoru, ktoré úkony nevyžadujú formálne tlmočenie. Podľa krajského súdu z obsahu znaleckého posudku nevyplýva, že by sťažovateľ nerozumel jazyku, v ktorom sa vykonávalo psychologické vyšetrenie, a ani to, že by táto sťažovateľom namietaná skutočnosť nejako

ovplyvnila kvalitu a úplnosť odborných záverov posudku. Krajský súd tak tvrdenia sťažovateľa o oklieštení jeho práva na obhajobu v dôsledku absencie tlmočenia počas vlastného znaleckého skúmania odmietol.

13. K sťažovateľom predostretej argumentácii o nezákonnosti obmedzenia jeho osobnej slobody v priebehu zadržania krajský súd dôvodil, že zadržanie bolo vykonané v súlade s relevantnými ustanoveniami Trestného poriadku a v zákonných lehotách. Krajský súd vysvetlil, že zrušením prvého uznesenia o vznesení obvinenia nestratili orgány činné v trestnom konaní možnosť zákonne obmedzovať osobnú slobodu sťažovateľa, pokiaľ trvali dôvody zadržania podľa § 85 Trestného poriadku. V čase zrušenia prvého uznesenia o vznesení obvinenia stále existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania závažnej trestnej činnosti, pre ktoré bol sťažovateľ pôvodne zadržaný, a zároveň boli vykonávané neodkladné a neopakovateľné úkony smerujúce k rozhodnutiu o návrhu na väzbu, pričom orgány činné v trestnom konaní postupovali tak, aby bola zachovaná zákonná 48-hodinová lehota na odovzdanie zadržaného súdu. Zadržanie sa opieralo o zákonný dôvod, a to o dôvodné podozrenie zo spáchania skutkov, pre ktoré bol sťažovateľ neskôr opätovne obvinený. Z titulu obmedzenia osobnej slobody po zrušení prvého uznesenia o vznesení obvinenia bolo podľa krajského súdu práve samotné zadržanie podľa § 85 Trestného poriadku, ktoré nebolo ukončené a ktorého dôvody neodpadli. K zadržaniu a jeho trvaniu až do rozhodnutia súdu o návrhu na väzbu došlo v rámci zákonnej lehoty a za splnenia všetkých procesných náležitostí vrátane informovania sťažovateľa o dôvodoch obmedzenia jeho osobnej slobody a umožnenia využitia práva na tlmočníka a na obhajobu.

14. K námietke nerešpektovania požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí, predostretej krajskému súdu, ústavný súd v prvom rade uvádza, že v sťažovateľovom prípade ide o špecifickú situáciu, kde sťažovateľ nenamieta neprimeranosť celkovej dĺžky väzobného rozhodovania pred okresným súdom. Jeho výhrady totiž smerujú k primeranosti doby, ktorá uplynula od podania obžaloby do momentu, keď okresný súd pristúpil k samotnému väzobnému výsluchu a rozhodovaniu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Z dikcie zákona je zjavné, že limitujúcou, resp. hraničnou lehotou je rozhodnutie o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní (§ 76 ods. 3 alebo 4 Trestného poriadku). Sťažovateľ nespochybňuje rešpektovanie tejto hraničnej lehoty, ale je toho názoru, že doba štyroch týždňov od doručenia obžaloby do pristúpenia k rozhodovaniu o jeho ponechaní vo väzbe nie je z hľadiska záruk vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy primeraná. Ústavný súd v súvislosti s požiadavkou urýchleného prejednávania väzobných vecí štandardne v intenciách ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 461/2023) konvenujúcej judikatúre ESĽP (napr. rozsudky vo veci Fedorenko proti Rusku z 20. 9. 2011, č. 39602/05 a Mooren proti Nemecku z 9. 7. 2009, č. 11364/03) judikuje, že pri posudzovaní dodržania požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí je v každom konkrétnom prípade potrebné zohľadniť aj individuálne okolnosti veci. Upozorňuje, že požiadavka urýchleného prejednávania väzobnej veci (rozumej rozhodovanie o samotnej väzbe) nemôže byť absolútne nadradená iným základným zásadám uvedeným v § 2 Trestného poriadku, najmä požiadavke plynulého konania v samotnom merite trestnej veci a tiež požiadavke náležitého zistenia skutkového stavu veci. Po podaní obžaloby všeobecný súd okrem rozhodovania o väzbe musí začať paralelne vykonávať všetky úkony potrebné na meritórne rozhodnutie (predovšetkým preverenie toho, či podaná obžaloba poskytuje spoľahlivý podklad pre ďalšie konanie, či prípravné konanie bolo vykonané spôsobom

zodpovedajúcim tomuto zákonu). Potreba základného a orientačného oboznámenia sa s trestnou vecou pre účely preskúmania alebo predbežného prejednávania obžaloby je okolnosť, na ktorú je potrebné prihliadať pri zodpovedaní otázky primeranosti doby, ktorá uplynula od predloženia obžaloby do momentu, keď súd zrealizoval väzobný výsluch a rozhodol o väzbe sťažovateľa. Ústavnému súdu sa v okolnostiach veci sťažovateľa doba štyroch týždňov nejaví neprimeraná a je toho názoru, že odpoveď, ktorú krajský súd poskytol v odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia, nemožno považovať za interpretáciu dotknutých ustanovení Trestného poriadku, ktorá by odporovala ich účelu a zmyslu a, tak porušovala sťažovateľom namietané práva zaručené ústavou a dohovorom.

15. Za náležitú a zároveň logickú ústavný súd považuje aj odpoveď krajského súdu, v ktorej sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu v dôsledku absencie tlmočenia počas realizácie znaleckého skúmania vykonaného znalcom z odboru psychológie, ktorého odborné závery o osobnostnom profile sťažovateľa boli využité pri väzobnom rozhodovaní, konkrétne v otázke danosti dôvodov preventívnej väzby. Je toho názoru, že bolo sťažovateľovi primerane vysvetlené, ako sa realizuje právo obvineného používať materinský jazyk vo vedenom trestnom konaní, ktoré sa premieta do povinnosti orgánov činných v trestnom konaní pribrať tlmočníka, ak obvinený prehlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa trestné konania vedie, a zabezpečiť toto tlmočenie v zákonom vymedzených prípadoch (§ 28 Trestného poriadku). Krajský súd v súlade s obsahom a účelom uvedených ustanovení Trestného poriadku sťažovateľovi jasne vysvetlil, že ide o právo týkajúce sa vedeného trestného konania, v ktorom uplatňuje obvinený svoje práva. Odborná znalecká činnosť nie je z logiky veci priamou súčasťou vedeného trestného konania, znalec v priebehu znaleckého skúmania nerieši právne otázky, nehodnotí dôkazy, nerobí právne závery a nevykonáva procesné úkony trestného konania. Znalec, v danom prípade klinický psychológ pri vlastnom znaleckom skúmaní, vykonáva odbornú lekársku činnosť, na ktorú používa vlastné pracovné metódy a vlastné komunikačné prostriedky. Znalec je osobne zodpovedný za správnosť výsledkov tejto svojej odbornej činnosti a je tak v jeho osobnej gescii, aby posúdil možnú jazykovú bariéru klienta pri znaleckom skúmaní a v prípade jej zistenia ju preklenul vlastnými metódami podľa svojho uváženia.

16. Napokon za neodporujúcu účelu a zmyslu dotknutých ustanovení Trestného poriadku ústavný súd považuje aj interpretáciu poskytnutú krajským súdom pri riešení otázky zákonnosti zadržania sťažovateľa v počiatočnom štádiu vedeného trestného konania. Krajský súd náležite a logicky sťažovateľovi vysvetlil podstatnú okolnosť, že medzi zákonné podmienky na obmedzovanie osobnej slobody jednotlivca zadržaním a trvanie zadržania nepatrí vznesené obvinenie (podmienky sú nasledujúce: osoba je podozrivá zo spáchania trestného činu; existuje niektorý z dôvodov väzby; neuplynula ešte lehota 48 hodín od momentu obmedzenia osobnej slobody).

17. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd poskytol v odôvodnení svojho rozhodnutia sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na trvanie väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii

zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo zvyšnej časti námietok smerujúcich proti druhostupňovému väzobnému rozhodnutiu krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

19. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu